

„Jeesus Kristus on sama eilen ja tänään ja iankaikkisesti.”
(Hebr 13:8)

KIERTOKIRJE

Elokuu 2016

Vanha ja Uusi Testamentti ja Jumalan perilliset

Minä tervehdin teitä kaikkia oikein sydämellisesti Hebr 1:1-2:n Sanalla: *„Sittenkuin Jumala muinoin monesti ja monella tapaa oli isille puhunut profেettain kautta, on Hän näinä viimeisinä päivinä puhunut meille Pojan kautta, jonka Hän on pannut kaiken perilliseksi, jonka kautta Hän on myös maailman luonut”* (Hebr 1: 1-2).

Raamattu koostuu Vanhasta ja Uudesta Testamentista. Jumala on Vanhassa Testamentissa profেettojensa kautta säätänyt sen, minkä Hän on tekevä luvustussuunnitelmassaan. Uudessa Testamentissa todistetaan ensimmäisestä luvusta lähtien, että käy toteen kaikki se, mitä Jumala on Vanhassa luvannut. Niinkuin testamentissa tarkkaan ilmoitetaan, ketkä ovat perillisiä ja mitä jokaiselle kuuluu, niin Hän on antanut Sanassaan kirjoittaa muistiin, mitä on määrätty Israelia varten ja mitä kansakunnista olevaa seurakuntaa varten.

1 Moos 15:4:ssä Jumala antoi Aabrahamille, uskon isälle, lupauksen lahjoittaa hänelle ruumiillisen perijän. *„Ja Aabraham uskoi Herraan, ja Herra luki sen hänelle vanhurskaudeksi”* (jae 6). 1 Moos 18:10:ssä me luemme: *„Minä palaan luoksesi tulevana vuonna tähän aikaan, ja katso, vaimollasi Saaralla on silloin oleva poika.”* Aabrahamin kohdalla vaikuttivat yhdessä usko ja kuuliaisuus; sentähden hän oli vieläpä valmis uhraamaan Iisakin, perillisensä: *„... sillä hän päätti, että Jumala on voimallinen kuolleistakin herrättämään; ja sen vertauskuvana hän saikin hänet takaisin”* (Hebr 11:19). Hänen uskonkuuliaisuutensa perusteella Herra vannoi itsensä kautta siunaavansa kaikkia kansoja maan päällä: *„»Minä vannon itse kauttani, sanoo Herra: Sentähden että tämän teit etkä kieltänyt minulta ainokaista poikaasi, Minä runsaasti siunaan sinua ja teen sinun jälkeläistesi luvun paljoksi kuin taivaan tähdet ja hiekka, joka on meren rannalla, ja sinun jälkeläisesi valtaavat vihollistensa portit. Ja sinun siemenessäsi tulevat siunatuiksi kaikki kansakunnat maan päällä, sentähden että olit Minun äänelleni*

kuuliainen.«” (1Moos 22:15-19).

Apostoli Paavali viittaa Jumalan uskollisuuteen ja totuudenmukaisuuteen ja kirjoittaa: „*Sentähden, kun Jumala lupauksen perillisille vielä tehokkaammin tahtoi osoittaa, että Hänen päätöksensä on muuttumaton, vaakuutti Hän sen valalla*” (Hebr 6:13-17).

Gal 3:7:ssä hän kuvaa uskovat Aabrahamin poikina ja vahvistaa jakeessa 29: „*Mutta jos te olette Kristuksen omat, niin te siis olette Aabrahamin siementä, perillisiä lupauksen mukaan.*” Hän kirjoittaa Kristuksen salaisuudesta seurakunnan kanssa: „... *että näet pakanatkin ovat kanssaperillisiä ja yhtä ruumista ja osallisia lupaukseen Kristuksessa Jeesuksessa pelastussanomana kautta*” (Ef 3:4-6). Perillisille kuuluvat Jumalan lupaukset Jeesuksen Kristuksen kautta.

Totinen usko on ankkuroitu vain Jumalan lupauksiin. Totiset Jumalan lapset, todelliset Jeesuksen Kristuksen perilliset, uskovat jokaisen Sanan, uskovat jokaisen lupauksen. Room 9:8:ssa apostoli kirjoittaa: „*Tämän minä haluan sanoa: eivät ne, jotka lihan puolesta ovat Aabrahamin lapsia, myös sen myötä ole Jumalan lapsia, vaan ainoastaan lupauksen lapset luetaan Aabrahamin jälkeläisiksi.*” (saks. käännös) ja hän esittää Room 8:17:ssä: „*Mutta jos olemme lapsia, niin olemme myöskin perillisiä, Jumalan perillisiä ja Kristuksen kanssaperillisiä, jos kerran yhdessä Hänen kanssaan kärsimme, että me yhdessä myös kirkastuisimme.*”

Myös tämä ajatus on hyvin kallisarvoinen: „*Niinpä sinä et siis enää ole orja, vaan lapsi; mutta jos olet lapsi, olet myös perillinen Jumalan kautta*” (Gal 4:1-7). **Ensin lupaus, sitten täyttymys; ensin Lunastajalle ja sitten lunastetuille.** Näin oli uuden liiton alku: Maria oli löytänyt armon Jumalan tykönä (Luuk 1:30). Hän uskoi lupauksen Sanan (Jes 7:14), jonka enkeli Gabriel hänelle julisti. Näin ollen Pyhä Henki tuli hänen päällensä, ja jae 31 toteutui: „*Ja katso, sinä tulet raskaaksi ja synnytät pojan, ja sinun on annettava hänelle nimi Jeesus*” (hebr. Jahshua). Jotta Ps 22:10 kävisi toteen: „*Niin, Sinähän olet se, joka on asettanut minut äidille kohtuun ...*” (saks. käännös). Kristuksen syntymällä alkoi pelastuksen ja armon päivä (Jes 49:8; 2Kor 6:2). Sana tuli lihaksi ja asui meidän keskellämme (Joh 1:14). „*Sillä laki on annettu Mooseksen kautta, mutta armo ja totuus on tullut Jeesuksen Kristuksen kautta*” (joe 17). Apostoli Paavali osoittaa, että Jumala „*oli meille, noiden jälkeläisille, tuonut täytäntöön Jeesuksen kuolleistaherättämisen kautta*”, lupauksen, jonka Hän oli isille antanut (Apt 13:33). Meidän

Herramme ja Lunastajamme on vuodattanut kallisarvoisen verensä, on kuollut meidän takiamme ja on näin lahjoittanut meille lunastuksen. Hän on ottanut kaikki Jumalan pojat ja tyttäret nimeltään mukaan testamenttiinsa.

Näin sen uskoo Jumalan Pojan veren kautta lunastettu joukko. Se ottaa Sanan siemenenä vastaan (Luuk 8:11), Pyhä Henki siittää meissä uuden elämän, ja me uudestisyntymme elävään toivoon Jumalan poikina ja tyttärinä, niin kuin on kirjoitettu: **„Te ette ole uudestisyntyneet katoavasta, vaan katoamattomasta siemenestä, nimittäin Jumalan elävän ja iankaikkisesti-pysyvän Sanan kautta”** (1Piet 1:23). Jaakob kuvaa sen seuraavasti: **„Vaapaasta rakkauten tahdostaan Hän on synnyttänyt meidät totuuden Sanan kautta, ollaksemme varmasti Hänen luotujensa esikoisten joukossa”** (1:18). Näin toteutui Sana Jes 53:10:stä lunastetuille: **„...ja Hänen siemenensä on palveleva Häntä”** (Ps 22:31).

Hengellinen suuntautuminen Jumalan lunastussuunnitelman mukaisesti

Vanhan Testamentin viimeisessä profeetassa on Jumala antanut lupauksen, joka tapahtuisi Uuden Testamentin alussa (Mal 3:1). Se oli Vanhan Testamentin ensimmäinen lupaus, joka löysi täyttymyksensä Uuden Testamentin perillisten kohdalla. Se toteutui silloin, kun Herra lähetti edellään lähettiläänsä valmistamaan tien itselleen. Viittauksella Johannes Kastajaan on meidän Herramme sanonut: **„Tämä on se, josta on kirjoitettu: 'Katso, minä lähetän enkelini Sinun edelläsi, ja hän on valmistava tiesi Sinun eteesi'”** (Matt 11:10).

Luukas on tehnyt yhteenvedon siitä, mistä oli kyse Johannes Kastajan palvelustehtävässä: **„Ja hän kääntää monta Israelin lapsista Herran, heidän Jumalansa, tykö ... ja tottelemattomat vanhurskasten mielenlaatuun, näin Herralle toimittaaksensa hyvinvalmistetun kansan»”** (Luuk 1:16; Matt 17:12-13).

Kaikki, jotka ovat löytäneet Kristuksen ensimmäisen tulemuksen yhteydessä armon Jumalan tykönä, menivät Jordanille, uskoivat jumalallisen sanoman ja antoivat kastaa itsensä. Kaikki, jotka uskoivat, mitä Johannes Kastaja sanoi: **„Minä kastan teidät vedellä parannukseen, mutta se, joka minua jäljessäni tulee, on minua väkevämpi, jonka kenkiäkään minä en ole kellvollinen kantamaan; Hän kastaa teidät Pyhällä Hengellä ja tulella”** (Matt

3:11), kokoontuivat varmasti Jerusalemissa, koska siellä täyttyi lupaus tulla kastetuksi Pyhällä Hengellä.

Ensiksi 120 Yläsalissa kokivat täyttymyksen, niinkuin sen ylösnoussut Herra oli ilmoittanut vielä kerran Apt 1:4-5:ssä ennen taivaseenastumistaan: „*Ja kun Hän oli yhdessä heidän kanssaan, käski Hän heitä ja sanoi: »Älkää lähtekö Jerusalemissa, vaan odottakaa Isältä sen lupauksen täyttymistä, jonka te olette Minulta kuulleet; sillä Johannes kastoi vedellä, mutta teidät kastetaan Pyhällä Hengellä, ei kauan näitten päivien jälkeen.»*” Pietari toi yhteenkiiruhtaneelle kansalle esiin sen, mitä oli tapahtunut, ja selvitti viittaamalla Lunastajaan: „*Koska Hän siis on Jumalan oikean käden voimalla korotettu ja on Isältä saanut Pyhän Hengen lupauksen, on Hän vuodattanut sen, minkä te itse nyt näette ja kuulette*” (Apt 2:33) Samana päivänä tuli vielä kolmetuhatta lisää alkuseurakuntaan (Apt 2:37-41).

Pietari viittasi uusitamentillisen seurakunnan perustamispäivänä myös tähän Vanhan Testamentin lupaukseen Joel 3:ssa: „*... tässä täyttyy profeetta Jooelin lupaus: »Ja on tapahtuva viimeisinä päivinä, sanoo Jumala, että Minä vuodatan hengestäni kaiken lihan päälle ...«*” (Apt 2:16-17). Me elämme yhä vielä „viimeisissä päivissä” ja saamme sentähden vedota samaan hengenkasteen lupaukseen. Kaikille, jotka nyt uskovat täyden evankeliumin sanoman, tekevät parannuksen ja antavat kastaa itsensä Herran Jeesuksen Kristuksen nimeen, pätee yhä vielä: „*...niin te saatte Pyhän Hengen lahjan*” (Apt 2:38).

Niinkuin alussa, totiset uskovat kokevat yhä tänä päivänä sen, mitä Jumala on luvannut: kääntymyksen Kristuksen tykö, syntiensä anteeksisaamisen, uudistumisen, uudestisyntymän, hengenkasteen, aina Pyhällä Hengellä sineitöimiseen asti. Meidän veljemme ja sisaremme alkukristillisyydessä kokivat armosta täyden pelastuksen. Apostoli kirjoittaa, mitä tuli heidän osakseen, jotka tuohon aikaan ovat ottaneet Sanan vastaan: „*Hänessä on teidätkin, sitenkuin olitte kuulleet totuuden sanan, pelastuksenne pelastussanoman, ja olette tulleet uskoviksi, sinetöity luvatulla Pyhällä Hengellä, joka on meidän perintömme vakuutena, Hänen omaisuusseurakuntansa lunastamiseksi, Hänen kirkkautensa ylistykseksi*” (Ef 1:13-14; saks. käänös). Senjälkeen seuraa muistutus: „*Älkääkä saattako murheelliseksi Jumalan Pyhää Henkeä, joka on teille annettu sinetiksi lunastuksen päivään saakka*” (Ef 4:30).

„Joka uskoo Minuun, niinkuin Kirjoitukset sanovat ...” (Joh 7:38)

Meidän täytyy ottaa huomioon, että joka kerta, kun me luemme Uudessa Testamentissa enemmän kuin 150 kertaa sanat „... **niinkuin on kirjoitettu...**”, „**niinkuin Kirjoitukset sanovat ...**”, „... **että Kirjoitukset täyttyisivät ...**”, on tarkoitettu Vanhaa Testamenttia. Meillä on Uudessa Testamentissa 845 lainausta Vanhasta, niistä 185 Psalmeista. Siitä me tunnistamme, kuinka tärkeää on täydellinen Vanhan ja Uuden Testamentin sopusointu. Veli Branham sanoi 22. elokuuta 1965: „**Vanha ja Uusi Testamentti ovat kaksi puoliskoä.**”

Ylösnousemuksensa jälkeen Herra ilmestyi kahdelle opetuslapselle tiellä Emmaukseen ja selvitti heille kaikki Kirjoitusten paikat, jotka Vanhassa Testamentissa viittasivat Häneen. „*Ja he sanoivat toisilleen: »Eikö sydämemme ollut meissä palava, kun Hän puhui meille tiellä ja selitti meille kirjoitukset?»*” (Luuk 24:32).

Myös toisia opetuslapsia Hän muistutti siitä, mitä Hän oli sanonut heille ennen kärsimystään ja kuolemaansa: „*»...että kaiken pitää käymän toteen, mikä Minusta on kirjoitettu Mooseksen laissa ja profeetoissa ja psalmeissa.« Silloin Hän avasi heidän ymmärryksensä käsittämään kirjoitukset*” (Luuk 24:44-45).

Apostoli Paavali on aloittanut ensimmäisen kirjeensä seurakunnalle Roomassa seuraavasti: „*Minä, Paavali, Kristuksen Jeesuksen palvelija, apostoliksi kutsumisen kautta erotettu, julistamaan Jumalan pelastussanomaa, jonka Hän on luvannut edeltä profeettojensa kautta Pyhissä Kirjoituksissa*” (Room 1:1-2). Niinkuin Paavali todisti sen ensimmäisessä kirjeessään, niin minä saan todistaa sen Jumalan armon kautta viimeiseen kirjeeseeni saakka.

Jumalan evankeliumi täytyy tarkkaan samoin antaa eteenpäin, niinkuin se on edeltä sanottu ja luvattu Hänen pyhien profeettojensa kautta pyhissä Kirjoituksissa, ja niinkuin apostolit ovat antaneet sen eteenpäin seurakunnalle Uudessa Testamentissa. Se pysyy siinä, mitä Pietari on kirjoittanut: „*Siinä teidän täytyy* – se on jumalallinen pakko – *ennen kaikkea olla selvillä siitä, että ei yksikään Kirjoitusten profetia salli mitään omavaltaista tulkintaa*” (2Piet 1:20; saks. käännös).

Niinkuin Testamentti paljastaa hänen viimeisen tahdon, joka jättää sen jälkeensä, niin Vanha ja Uusi Testamentti näyttää perillisille, mitä he omistavat. Koska Jumala on kirjoittanut meidän nimemme testamenttiinsa ja on asettanut meidät perillisiksi, me saamme olla osalliset siihen, mitä parhailaan tapahtuu Jumalan valtakunnassa. Niin varmasti kuin Jumala toteuttaa Uuden Testamentin kuluessa sen, mitä Hän Vanhassa Testamentissa on luvannut, niin varmasti kaikki Jumalan pojat ja tyttäret kokevat oikeudenmukaisina perillisinä heitä varten määrättyjen lupauksen täyttymyksen. Kaikki muut kulkevat sen ohitse, myöskin vaikka vilpittömästi tunnustavat olevansa uskovaisia.

Paavali tekee vertauksen maallisen testamentin ja sen testamentin välillä, jonka Jumala on jättänyt meille: „*Rakkaat veljet, minä puhun ihmisten tavalla. Eihän kukaan voi kumota ihmisenkään vahvistettua testamenttia eikä siihen mitään lisätä*” (Gal 3:15). Pääajatus tässä tärkeässä aiheessa on, että Testamenttiin, jonka Jumala on tehnyt, ei ehdottomasti saa lisätä mitään eikä siitä saa ottaa mitään pois.

Maallista testamenttia kohtaan kaikilla on kunnioitus, myös tuomareilla. Perillisten nimet on kirjoitettu siihen, mitään ei saa muuttaa. Miksi ei osoiteta samanlaista kunnioitusta myös Jumalaa ja Hänen Testamenttiansa kohtaan? Minkätähden lisätään niin monia tulkintoja ja niin monia vääriä oppeja alkuperäiseen? (Gal 1:6-8).

Apostoli Johannes, joka oli Jumalan Sanan ja Jeesuksen todistuksen tähden karkotettuna Patmoksen saarella, kirjoittaa heti Ilm 1:ssä: „*Autuas se, joka lukee, ja autuaat ne, jotka kuulevat tämän profetian sanat ja ottavat vaarin siitä, mitä siihen kirjoitettu on; sillä aika on lähellä.*” Totiset Jumalan perilliset ja Jeesuksen Kristuksen kanssaperilliset voivat vastaanottaa vain sen, mikä on kirjoitettuna jumalallisessa testamentissa todella mustaa valkoisella ja on jätetty meille. Heidät julistetaan autuaaksi, sillä he uskovat jokaisen Sanan ja varjelevat sydämessään sen, mitä siinä on kirjoitettu.

Ilmestyskirjan lopussa ilmaistaan seuraava vakava varoitus: „*Minä todistan jokaiselle, joka tämän kirjan profetian sanat kuulee: Jos joku panee niihin jotakin lisää, niin Jumala on paneva hänen päällensä ne viisaukset, jotka ovat kirjoitetut tähän kirjaan; ja jos joku ottaa pois jotakin tämän profetian kirjan sanoista, niin Jumala on ottava pois sen osan, mikä hänellä on elämän puuhun ja pyhään kaupunkiin, joista tässä kirjassa on*

kirjoitettu” (Ilm 22:18-19). Ei kait mitään muuta Raamatun paikkaa veli Branham ole niin usein toistanut ja painottanut kuin tätä. Tämä Jumalan ilmoittama tuomio on lopullinen ja pannaan täytäntöön siten kaikkien kohdalla, jotka ovat syyllistyneet siihen.

Samoin siinä johdetaan meidän silmiemme eteen, että tätä ei ole sanonut joku profeetta eikä myöskään apostoli Johannes, vaan Herra itse: **„Hän, joka näitä todistaa, sanoo: »Totisesti, minä tulen pian!«**

Kristuksen morsian todistaa vain sen, mitä Henki Sanassa on sanonut ja huudahtaa: **»Amen, tule, Herra Jesus!«**” (jae 20).

„Ja Henki ja morsian sanovat:»Tule!« Ja joka sen kuulee, sanokoon: »Tule!« Ja joka janoaa, tulkoon, ja joka tahtoo, ottakoon elämän vettä lahjaksi!” (jae 17).

Kirjoitustenmukainen paikoilleenasettaminen

Kaikille uskoville, jotka uskovat sen, mitä Jumala on luvannut meidän aikaamme varten Vanhassa ja Uudessa Testamentissa, on tunnettua, että veli Branham on suorittanut pelastushistoriallisen tehtävänsä (Mal 4:5-6: *„Katsso, Minä lähetän teille profeetta Elian ...”*; Matt17:11; Mark 9:12). 18 kertaa hän on kuvannut sen, mitä hänelle huudahdettiin 11. kesäkuuta 1933 kastejumalanpalveluksen yhteydessä Ohio-joella yliluonnollisesta pilvestä. Me toistamme tässä sen, mitä hän on sanonut 10. helmikuuta 1960: **„Niinkuin Johannes Kastaja lähetettiin edeltämään Kristuksen ensimmäistä tulemusta, niin on oleva sanoma, joka sinulle annettiin, Kristuksen toisen tulemuksen edeltäjä!”**

Hänen palvelustehtävänsä kautta on paljastettu seurakunnalle **kaikki** salaisuudet, jotka olivat kätkeytyä, Mooseksen kirjasta (erityisesti syntiinlankeemus) aina Raamatun viimeiseen lukuun asti. Ja niinkuin hän yhä uudelleen painotti, sanoma on: **„Takaissin Sanaan! Takaisin alkuun! Takaisin heluntaihin! Takaisin apostolien oppiin! Takaisin Raamattuun!”**

Mikä, näin minä kysyn, on Jumalan määräämä päämäärä ja mikä on lähettämisen lopputulos? *„Jesus vastasi ja sanoi: »Elias tosin tulee ja asettaa*

kaikki kohdalleen.«” (Matt 17:11). Siitä on kyse nyt: nimittäin että totiset uskovat tuodaan takaisin alkuperäiseen tilaan, niinkuin oli alussa.

Apt 13:24-25:ssä Paavali viittaa Johannes Kastajaan ja toistaa hänen palvelustehtävänsä lopussa sanomansa sanat, jotka silloin kuuluivat: *„En minä ole se, joksi te minua luulette; mutta katso, minun jälkeeni tulee se, jonka kenkiä minä en ole arvoinen riisumaan hänen jaloistaan.”*

Seurakunnan täytyy lopussa kokea Pyhän Hengen vaikutuksen kautta kaikkien hengenlahjojen, kaikkien hengenhedelmien, kaikkien palvelustehtävien täydellinen ennalleenasettaminen (1Kor 12; 1Kor 14; Ef 4 m.m.), niin kuin ne alussa olivat alkuseurakunnassa. On korkein aika, että jokainen yksilö tutkii itseään Jumalan edessä ja katsoo Sanan peiliin.

Aidossa hengenkasteessa ei puhuta muutamaa vieraskielistä sanaa vanhalla kielellä, ei, silloin Pyhän Hengen tuli puhdistaa kielen: *„Ja he näkivät ikäänkuin tulisia kieliä, jotka jakaantuivat ja asettuivat heidän itsekunkin päälle”* (Apt 2:3). Totiset jumalanlapset puhuvat rakkaudessa toinen toistensa kanssa eivätkä vihassa toinen toisistansa. *„Jokainen, joka vihaa veljeänsä, on murhaaja; ja te tiedätte, ettei kenessäkään murhaajassa ole iankaikista elämää, joka hänessä pysyisi”* (1Joh 3:15).

Jaakob ei ole kirjoittanut ainoastaan kielestä *„täynnä kuolemaatuovana myrkkynä”*, vaan rohkaisee meitä, ennen Kristuksen takaisinpaluuta kestävinä odottamaan kärsivällisesti ja niin kuin maanmies odottaa varhais- ja myöhäissadetta (luku 5:7). Hebr 10:35-36:ssa meitä vaaditaan: *„Älkää heittäkö pois uskallustanne, jonka palkka on suuri. Sillä te tarvitsette kestäväisyyttä, tehkäsenne Jumalan tahdon” – siitä on kyse – „ja saadaksenne sen, mikä luvattu on.”* Heti seuraavassa jakeessa on kirjoitettu: *„Sillä »vähän, aivan vähän aikaa vielä, niin tulee hän, joka tuleva on, eikä viivyttele...«”*.

Me uskomme sen, mitä Kirjoitukset sanovat, nimittäin että Jumala itse on vievä päätökseen lunastustyönsä, niinkuin Hän on vienyt päätökseen luomistyönsä. Johannes Kastaja ei ollut enää maan päällä, kun Lunastaja täytti lunastuksen omiensa puolesta ristillä. Veli Branhamin ei tarvitse olla maan päällä, kun Herra noutaa lunastetut kotiin. Jumalallisessa Testamentissa on ainoastaan kirjoitettu Kristuksen takaisinpaluusta, mutta ei, että profeetta on palaava takaisin.

Herra itse on saattava päätökseen työnsä lunastettujen kanssa Sanansa mukaisesti suurella voimalla. Seurakunta alkoi valtavalla Hengen toiminnalla, ja samoin on oleva täydellistyttäminen. „*Ei sotaväellä eikä voimalla, vaan Minun hengelläni, sanoo Herra Sebaot*” (Sak 4:6).

„*Jeesus sanoi heille: »Minun ruokani on se, että Minä teen lähettäjäni tahdon ja täytän hänen tekonsa*” (Joh 4:34).

Apostolin sanat pätevät myös meille: „*...varmasti luottaen siihen, että Hän, joka on alkanut teissä hyvän työn, on sen myös täyttävä Kristuksen päivään mennessä*” (Fil 1:6).

Mutta hän lausuu myös varoituksen, että älköön kuitenkaan profeetan sana kohdatko epäuskon perusteella: „*»Katsokaa, te halveksijat, ja ihmetelkää ja hukkukaa; sillä Minä teen teidän päivinänne teon, teon, jota ette uskoisi, jos joku sen kertoisi teille«*” (Apt 13:41).

Hebr 12:46 apostoli kirjoittaa Jumalan toimeksiannossa: „*Silloin Hänen äänensä järkytti maata, mutta nyt Hän luvannut sanoen: »Vielä kerran Minä en liikuta vain maata, vaan jopa myös taivastakin.«*” ja viittaa siinä yhteydessä siihen, mitä profeetta Haggaisa on kirjoitettu: „*Sillä näin sanoo Herra Sebaot: »Vielä vähän aikaa, ja Minä liikutan taivaat ja maan, meren ja kuivan«*” (Hagg 2:6).

Profeetta Jesaja on jo Vanhassa Testamentissa ilmoittanut, että Herra itse on vievä työnsä päätökseen: „*Sillä Herra nousee niinkuin Perasimin vuorella, Hän kiivastuu niinkuin Gibeonin laaksossa tehdäkseen työnsä, oudon työnsä, toimittaakseen tekonsa, kumman tekonsa*” (Jes 28:21).

Uudessa Testamentissa Paavali painotti, Jumalan Hengen kautta johdatetuna, samoin: „*Sillä sanansa on Herra toteuttava maan päällä, kun Hän antaa asioitten kulkea varmaksi ja nopeaa tahtia*” (Room 9:28 saks. käännös). Sitä me odotamme. Amen!

Tarkka järjestys Kristuksen takaisinpaluussa

Koska tulkinnat ovat ottaneet kulkunsa siitä, mitä veli Branham on sano-

nut, ennen kaikkea saarnassa „Ylöstempaus”, täytyy tämä tapahtuma vielä kerran tulla valaistuksi Pyhistä Kirjoituksista käsin.

Monissa paikoissa Uudessa Testamentissa on puhe Kristuksen takaisinpaluusta; sehän oli apostolien aikana pääaihe. Meidän Herramme ja Lunastajamme on sanonut molemmat: „...**Minä menen sinne valmistamaan teille sijaa**” ja: „...**Minä tulen jälleen ja otan teidät tyköni ...**” (Joh 14, 2+3). Totiseen sanoman julistajaan pätee: „**Sillä me emme ole seuranneet viekkaasti sommiteltuja taruja, kun me olemme julistaneet teille meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen **valtaa ja takaisinpaluuta**, vaan me olemme olleet Hänen ihmeellisen kirkkautensa silminnäkijätodistajat**” (2Piet 1: 16-21 saks. käännös).

Saksankielisessä Raamatussa on kirjoitettu sana „takaisinpaluu” seitsemäntoista kertaa, esimerkiksi Jaakob 5:7:ssä: „**Niin olkaa kärsivällisiä, rakkaat veljet, **Herran takaisinpaluuseen saakka!** Muistakaa: peltomies odottaa maan kallista hedelmää, kärsivällisesti sitä vartoen, kunnes saa kevät- ja syyssateen.**”

Apostoli Johannes kirjoittaa: „**Ja juuri nyt, te rakkaat lapsukaiset, pysykää Hänessä, jotta meillä on riemullinen turva, kun Hän ilmestyy **eikä meidän täydy häpeällisesti väistyä taaksepäin Hänen edestään Hänen takaisinpaluussaan****” (1Joh 2:28). On olemassa eri Herran tulemuksia; me odotamme **toista tulemusta**, Hänen luvattua takaisinpaluutaan (Joh 14:1-3).

Luuk 24:50-51:ssä ja Apt 1:9-11:ssä me löydämme kuvauksen heistä, jotka olivat silminnäkijätodistajia, kun ylösnoussut Herra nousi taivaaseen. Heille sanottiin: „**Tämä Jeesus, joka on otettu teidän keskuudestanne ylös taivaaseen, on tuleva samalla tavalla, niinkuin te olette nähneet Hänen menevän ylös taivaaseen!**” (Apt 1:11). Psalmin 47:6 mukaisesti on meidän Herramme Golgatan voittajana, ylösnousseena, joka oli voittanut kuoleman ja paholaisen, riemulla pasunan pauhatessa mennyt ylös taivaaseen: „**Jumala on astunut ylös riemun raikuessa, Herran pasunain pauhatessa.**” Voittohurdolla ja Jumalan pasunan pauhulla on Hän palaava myös takaisin, niinkuin se on kirjoitettu 1 Tess 4:13-17:ssä.

Siellä sanotaan sananmukaisesti: „**Mutta me emme tahdo pitää teitä, rakkaat veljet, tietämättöminä siitä, kuinka **poisnukkuneiden** on, ettette murehtisi niinkuin muut, joilla ei toivoa ole. Sillä niin varmasti kuin me uskomme,**

että Jeesus on kuollut ja noussut ylös kuolleista, yhtä varmasti Jumala on tuova esiin myös poisnukkuneet Jeesuksen kautta yhdessä hänen kanssaan.” Nyt seuraa NÄIN SANOO HERRA: „*Sillä me sanomme sen teille Herran sanan perusteella: Me, jotka elämme, jotka jäämme tänne Herran tulemukseen/takaisinpaluuseen asti, emme ole ehtivä mitään ennen poisnukkuneita. Sillä Herra itse on tuleva alas taivaasta, heti kun käskyhuuto käy, heti kun arkkienkelin ääni kaikuu ja Jumalan pasuna soi, ja Kristuksessa kuolleet ovat nouseva ylös ensin; sen jälkeen meidät, jotka vielä elämme ja olemme jääneet jäljelle, temmataan yhdessä heidän kanssaan pilvissä Herraa vastaan yläilmoihin; ja sitten me saamme aina olla Herran kanssa.”* Selvemmin sitä ei voida sanoa!

Hän, joka tarkkaa, mitä jakeissa 13 ja 14 on kirjoitettu, tunnistaa, kenelle herätyshuuto jakeessa 16 on suunnattu. Silloin ei ole kyse jostakin sanomasta, joka vuosien ajan kulkee eläville ennen Hänen tulemustaan, niinkuin monet väittävät, vaan Kristuksessa poisnukkuneille. Heti sen jälkeen meidät, jotka elämme, muutetaan ja yhdessä heidän kanssaan temmataan pilvissä Herraa vastaan.

1Kor 15:50-58:ssa, missä Paavali kirjoittaa ruumiin muuttumisesta ylöstempauksen yhteydessä, hän painottaa samoin, että Kristuksen takaisinpaluu on tapahtuva silmänräpäyksessä – ei etappeina. Siellä on kirjoitettu: „*Katso, minä sanon teille salaisuuden: emme me kaikki kuolemaan nuku, mutta kaikki me muutamme, ja yhtäkkiä, silmänräpäyksessä, viimeisen pasunan soidessa; sillä pasuna soi* (katso 1Tess 4:16), *ja kuolleet nousevat katoamattomuuteen, ja meidät muutetaan”* (jakeet 51-52). Hän, joka ei usko tätä, tekee Jumalan valehtelijaksi (1Joh 5:10). Kuitenkin se pysyy siinä: „*Jumala on totinen, vaikkakin jokainen ihminen on valhettelija, niinkuin Kirjoituksissa sanotaan: »Sinut tulee tulla havaituksi sanoissasi vanhurskaaksi ja säilyä voittajana, kun sinun kanssasi oikeutta käydään«*” (Room 3:4).

Sanoma „*Katso, Ylkä tulee! Menkää Häntä vastaan!*” (Matt 25) kuuluu monien vuosien ajan. Veli Branham on kirkkasti ja selvästi sanonut saarnassaan „Ylöstempaus”: **Ensin tulee sanoma. On aika puhdistaa lamput**” (4. joulukuuta 1965). Siinä on kyse meidän aikaamme varten paljastetun Sanan sanomasta, jonka kanssa hänet lähetettiin ja joka edeltää Kristuksen toista tulemusta. Se suorittaa totisten uskovien uloskutsumisen, erottumisen, ennalleenpalauttamisen ja valmistumisen Yljän takaisinpaluun kunniakkaaseen päivään mennessä.

Kun Hän tulee noutamaan morsiamensa kotiin, silloin toteutuu: „*Sillä niinkuin salama leimahtaa idästä ja näkyy hamaan länteen, niin on oleva Ihmisen Pojan tulemus*” (Matt 24:27). „*Silloin on kaksi miestä pellolla; toinen korjataan talteen, ja toinen jätetään. Kaksi naista on jauhamassa käsi-kivillä: toinen korjataan talteen, ja toinen jätetään*” (Matt 24:40-41). Niin se on tapahtuva Kristuksen takaisinpaluussa.

Niinkuin meidän Herramme ja Lunastajamme ruumiillinen ylösnousemus ja ruumiillinen taivaaseenastuminen olivat todellisuutta, niin on oleva Jeesuksen Kristuksen ruumiillinen takaisinpaluu ja myös Kristuksessa poisnukkuneitten ruumiillinen ylösnousemus, samoin kuin meidän ruumiillinen muuttuminen ja ylöstempaus, todellisuutta.

Joka ei usko, että Jeesus Kristus palaa ruumiillisesti samalla tavalla takaisin, kuin Hän on mennyt taivaaseen, hän ei ole 2 Joh 7 mukaisesti vain harhaopettaja, vaan on antikristillisen hengen vaikutuksen alla: „*Sillä monta harhaopettajaa on lähtenyt maailmaan, jotka eivät tunnusta Jeesusta Kristusta lihassa ilmestyväksi: siinä tulee esiin harhaopettaja ja antikristus.*” Kaikki, jotka opettavat, että Jeesus Kristus on jättänyt armoistuimen ja olisi hengellisesti tullut alas vaatiakseen omiaan, ovat siis harhaopettajia ja villitsijöitä. Mitä olisi siinä tapauksessa kaikkien kanssa, jotka ovat vasta syntyneet 1960 – luvulla tai sen jälkeen ja ovat tulleet uskoviksi? Tuollainen oppi on mieletön, kuten jokainen muukin harhaoppi.

Koko sydämestämme me saamme kiittää Jumalaa, että me voimme uskoa jokaisen Jumalan Sanan. Ajan merkit viittaavat siihen, että Hänen takaisinpaluunsa on aivan lähellä, sillä niin on meidän Herramme sanonut silmäyksellä lopunajan tapahtumiin: „*Kun te näette, että tämä kaikki tapahtuu, niin nostakaa päänne, sillä lunastuksenne lähestyy*” (Luuk 21:28 saks. käännös).

Paljastetun Sanan sanoma, niinkuin se lahjoitettiin veli Branhamille, on meille kallisarvoinen. Se edeltää todella Kristuksen toista tulemusta, niinkuin hän on sen vahvistanut 12. tammikuuta 1961: „**Se on sanoma, joka edeltää Kristuksen toista tulemusta. Se on, mitä Herran enkeli sanoi.**”

Jumala on sen niin johtanut, että minä saarnaan Sanaa ja julkaisen veli Branhamin saarnat suoran jumalallisen kutsun perusteella, jonka profeetta on vahvistanut. Hän on Herran suoran käskyn perusteella varastoinut hengellistä ruokaa, ja minä saan Herran suoran käskyn perusteella antaa sitä

eteenpäin ja yhdessä kaikkien palvelevien veljien kanssa koko maapallolla jakaa sitä (Matt 24:45-47). Niin viimeinen sanoma saavuttaa kaikki kansat ja kielet, niinkuin Herra itse on sanonut: **„Ja tämä valtakunnan pelastussanoma saarnataan koko maanpiirin yllä kaikille kansoille todistukseksi, ja sitten loppu on tuleva”** (Matt 24:14 saks. käännös).

Tehtävän mukaisesti, jonka Herra on minulle antanut: „... Minä lähetän sinut toisiin kaupunkeihin julistamaan Minun Sanaani ...”, minä julistan koko maailmassa Sanaa, täyttä evankeliumia, niinkuin veli Paavali ja veli Branham ovat sitä julistaneet. Sana, Raamattu on minun absoluuttini. Profeettahan on sanonut: **„Ei rakkaus ole täydellinen todistus siitä, että on todella Pyhä Henki, vaan kun uskoo jokaisen Sanan. Ei se ole rakkaus, ei kielilläpuhuminen, vaan että vastaanottaa jokaisen Sanan”** (26. kesäkuuta 1964). On siis kyse siitä, että ei kuule vain yhtä saarnaa, vaan jokaisen Jumalan Sanan. Viimeinen sanoma sisältää kaiken, mitä Jumalalla on meille sanottavana. Sen kautta morsian valmistetaan Yljän ihanaan takaisinpaluun päivään mennessä. Kaikki valitut tietävät, että se aika on nyt aivan lähellä. He ovat ne, jotka ovat menevä viisaina neitsyinä Yljän kanssa hääaterille (Matt 25:10), niinkuin on kirjoitettu: „... ja Hänen morsiamensa on valmistanut itsensä” (Ilm 19:7).

Kokonaiskuvallinen selvitys

Kaikille, jotka ovat perehtyneet veli Branhamin palvelustehtävään, on tunnettua, mitä Jumala meidän ajassamme on tehnyt — myös, mitä 28. helmikuuta 1963 tapahtui. Silloin täytyi näky, jonka veli Branham oli usein kuvannut ja uskonut minulle henkilökohtaisesti joulukuussa 1962. Herra ilmestyi hänelle Sunset-vuorella lähellä Tucsonia, Arizonassa, yliluonnollisessa pilvessä, seitsemän enkelin ympäröimänä. Siinä yhteydessä seitsemän valtavaa ukkosenjyrinän iskua järjensi koko seutua. Hänelle sanottiin: „Palaa takaisin Jeffersonvilleen, sillä seitsemän sinettiä tulee tulla avatuksi.” Dr. James McDonaldin kuvaus salaperäisestä pilvestä ja kuva julkaistiin tunnetuissa aikakauslehdissä „Science Magazinissa” 19. huhtikuuta 1963 ja „Life Magazinissa” 17. toukokuuta 1963.

17.-24. maaliskuu 1963 veli Branham saarnasi sitten Jeffersonvillessä seitsemästä sinetistä. Oli kyse sen paljastamisesta, mitä vielä oli kätkeynä Jumalan Sanassa (Ilm 5).

Hän toi esiin, että uusitestamentillinen seurakunta, joka Laodikean ajanjaksolla (Ilm 3) jatkaa Kristuksen takaisinpaluuseen saakka, päättyy ja morian näytetään uudelleen vasta Ilm19:ssä hääaterian yhteydessä. Hänelle paljastettiin myös, että ensimmäiset neljä sinettiä (luku 6:1-8) näyttävät anti-kristuksen, ratsastaen neljällä hevosella hänen neljässä kehitysvaiheessaan.

Viidennessä sinetissä (luku 6:9-11) hänelle paljastettiin juutalaisina marttyyreina murhattujen sielut, jotka olivat pitäneet kiinni Sanan todistuksesta (Toorasta: viidestä Mooseksen kirjasta), aina kuuteen miljoonaan murhattuun juutalaiseen saakka holokaustin aikana kolmannessa valtakunnassa. He pyysivät Herralta Jumalalta kosta — kun taas uskovaiset kristityt rukoilevat vihollisten puolesta anteeksiantamusta.

Kuudes sinetti viittaa, niinkuin veli Branham on sen useampia kertoja toistanut 23. maaliskuuta 1963, aikaan ylöstempauksen jälkeen, ahdistuksen aikaan. 10. marraskuuta 1963 hän viittasi siihen ja sanoi: **„Kuudennen sineitin aikana, kun pasunat soi, Hän on jättänyt armoistuimen, sillä Hänen lunastustyönsä oli viety päätökseen.”**

Maaliskuussa 1963 Karitsa ei ole jättänyt armoistuinta — niinkuin monet sen väärinymmärtävät. Me elämme yhä vielä armonajassa: liiton veri on yhä vielä armoistuimella (Hebr 4:16) — liitonarkilla (3Moos 16:11-14; Hebr 9:15-22) ja on pysyvä siellä, siihen asti kunnes myös lukematon joukko Ilm 7:stä on pessyt vaatteensa Karitsan veressä suuren ahdistuksen aikana.

Maaliskuussa 1963 ei myöskään ollut mitään puolen tunnin hiljaisuutta taivaassa. Maaliskuussa 1963 liiton enkeli (Ilm 10) ei ole astunut alas maan päälle, eikä ole asettanut jalkojaan maan ja meren päälle. Maaliskuussa 1963 eivät 7 ukkosenjyrinää Ilm 10:stä ole antaneet ääntensä kuulua.

Maaliskuussa 1963 veli Branham on saanut tarkkaan paljastettuna sen, mitä Johannekselle näytettiin Patmoksen saarella, kun Karitsa otti salaperäisen kirjan (Ilm 5). Kiitos olkoon Jumalalle, kaikki on kirkkaasti valaistu meille, niin että me osaamme oikein asettaa paikoilleen menneisyydessä, nykyisyydessä ja tulevaisuudessa sen täyttymyksen, mikä paljastettiin. Sinettejä ei tulla paljastamaan vasta morsiamen ylöstempauksen jälkeen, niinkuin monet opettavat. Ne on paljastettu Jumalan armon kautta morsiamelle jo täällä. Profeetta Danielille sanottiin: **„Mutta sinä, Daniel, lukitse nämä**

sanat ja sinetöi tämä kirja lopun aikaan asti; monet ovat silloin tutkiva sitä, ja niin on tieto lisääntyvä” (Dan 12:4 saks. käännös). Me elämme lopun-ajassa, saamme tutkia sitä kirjaa ja olemme kiitollisia paljastamisesta, jonka Jumala on lahjoittanut meidän ajassamme. Amen.

Veli Branham on tuolloin lukenut kuuden ensimmäisen sinetin niihin kuuluvan Raamatun tekstin. Se, mitä 6. sinetin aikana tapahtuu (Ilm 6:12-17), näyttää meille selvästi, että se on ylöstempauksen jälkeen: „*Ja minä näin, kuinka Karitsa avasi kuudennen sinetin; ja tuli suuri maanjäristys, ja aurinko meni mustaksi niinkuin karvainen säkkipuku, ja kuu muuttui kokonaan kuin vereksi ...*” (jae 12). 6. sinetti päättyy ilmauksella: „*Sillä heidän vihatuomionsa suuri päivä on tullut, ja kuka silloin voi kestää?!*” (jae 17).

Ilm 7:1-8:ssa tulee neljälle tuomionenkelille ohje: „*Älkää vahingoittako maata älkääkä merta, älkää myös puita, ennekuin olemme painaneet sinetin Jumalamme palvelijain otsaan!*” (jae 3). Se viittaa Israelin 12 heimosta 144 000:n sinetöimiseen kahden todistajan 3½ vuotta kestävästä palvelustehtävään kautta (Ilm 11). Vasta sen jälkeen voivat pasunatuomiot tulla maan päälle.

Jakeissa 9-17 näytetään uskollinen, lukematon joukko, jonka täytyy mennä suuren ahdistuksenajan läpi, ja se on pessyt vaatteensa Karitsan veressä.

Seitsemännen sinetin tekstiä veli Branham ei ole saarnassaan lukenut, ainostaan ensimmäisen jakeen Ilm 8:sta hiljaisuudesta taivaassa. Ensimmäinen jae kuuluu seuraavasti: „*Ja kun Karitsa avasi seitsemännen sinetin, tuli taivaassa hiljaisuus, joka kesti noin puoli hetkeä.*”

Jakeesta 2 lähtien meille sanotaan selkeästi, mitä sitten tapahtuu: „*Ja minä näin ne seitsemän enkeliä, jotka seisoivat Jumalan edessä, ja heille annettiin seitsemän pasunaa.*”

Ensimmäisessä pasunatuomiossa palaa kolmasosa maasta ja puista (jae 7);

toisessa pasunatuomiossa kolmasosa merestä muuttuu vereksi (jakeet 8-9);

kolmannessa pasunatuomiossa (jakeet 10 ja 11) on kyse kolmannesta osasta virtoja:

neljännessä pasunatuomiossa (jae 12) on isketty kolmatta osaa auringosta, kuusta ja tähdistä.

Sitten seuraa kolminkertainen „voi” kaikkien maan päällä asuvaisten ylle ja varoitus ennen jäljellä olevien kolmen pasunaenkelin viimeisiä rangaitustuomioita (jae 13).

Kun viides enkeli puhaltaa pasunaan (luku 9:1-12), seuraa viides **pasunatuomio**: Kaikkia ihmisiä piinataan 5 kuukauden ajan, paitsi silloin jo sine-töityjä 144 000 (Ilm 7:3-4), jotka säilyvät varjeltuina.

Kuudennen pasunatuomion aikana (jakeet 13-21) surmaavat ne neljä tuomionenkeliä, jotka ovat sidottuina hetkelleen, päivälleen, kuukaudelleen ja vuodelleen Euftrat-virran varrella, kolmasosan ihmiskunnasta (jae 15).

Vasta senjälkeen kun kuusi pasunaenkeliä ja neljä erityistä tuomionenkeliä ovat suorittaneet tehtävänsä, tulee Ilm 10:7:ssä ilmoitus: „»...*niinä päivinä, jolloin seitsemännen enkelin ääni kuuluu hänen puhaltaessaan pasunaan, Jumalan salaisuus käy täytäntöön, sen hyvän sanoman mukaan, jonka Hän on ilmoittanut palvelijoillensä profeetoille!*«”

Jeesuksen Kristuksen nimessä minä pyydän kaikkia lukemaan Ilm 10 alusta asti mitä suurimmalla kunnioituksella. **Silloin Herra itse tulee alas liiton enkelinä, pilven verhoamana, sateenkaaren ympäröimänä, Hänellä on avattu kirja kädessään, Hän asettaa sinä, jonka kautta kaikki luotiin, toisen jalkansa maan päälle ja toisen meren päälle, ja „huusi suurella äänellä, niinkuin leijona ärjyy; ja kun Hän huusi, antoivat ne seitsemän ukkosien jylinää ääntensä kaikua”** (jae 3).

Maaliskuun 17. 1963 veli Branham luki tekstin Ilm 10:stä ja sanoi: „**Jos te olette sen panneet merkille, se on Kristus. Vanhassa Testamentissa Häntä nimitetään 'liiton enkeliksi'. Hän tulee nyt suoraan juutalaisten luo, sillä seurakunta on saatettu päätökseen.**” Seitsemännen seurakuntasanaosaattajan kautta on meille paljastettu monet salaisuudet, niinkuin veli Branham on sanonut sen vähintään 50 kertaa. Tässä kuitenkin on kyse Israelista, seitsemännessä pasunaenkelistä ja „**siitä Jumalan salaisuudesta**”

16

(Kol 2:2-3)— ja se on Jeesus Kristus meidän Herramme (1Tim 3:16). Aikanaan juutalaiset eivät ole tunnistaneet Häntä, tällöin he katsovat Häneen, jonka he ovat lävistäneet (Sak 12:10; Ilm 1:7).

Ja jälleen me menemme Vanhaan Testamenttiin ja näemme, että silloin Mal 3:1:n ensimmäinen osa täyttyy ja *liiton enkeli tulee temppeliinsä*. Että siinä ajanjaksossa on kyse Israelista, Jerusalemissa ja Siionin vuoresta, jolla 144 000 ovat oleva kokoontuneina, se on NÄIN SANOO HERRA Sanassaan:

„Herra ärjyy Siionista ja antaa äänensä kuulua Jerusalemissa, niin että taivaat ja maa järkkyvät: mutta Herra on kansansa suoja ja Israelin lasten turva” (Jooel 3:16).

Vasta silloin kun Herra ärjyy leijonana Juudan heimosta (Jer 25:30; Hoos 11:10; Jooel 4:16; Ilm 10:3), ne seitsemän ukkosenjyrinää antavat äänensä kaikua. Onhan ääni taivaasta käskeny: *„Sinetöi, mitä ne seitsemän ukkosenjylinää ovat puhuneet, äläkä kirjoita sitä muistiin”* (Jae 4). Amen. Tätä kunnioittavat kaikki, joiden nimet ovat kirjoitetut teurastetun Karitsan elämäkirjaan. Totiset jumalanlapset uskovat vain sen, mitä on kirjoitettuna Vanhassa ja Uudessa Testamentissa, mutta eivät usko tulkintoja eivätkä vääriä oppeja. He tekevät eron seitsemän ukkosenjylinän, jotka Ilmestyskirja 10:ssä antavat äänensä kaikua, ja valtaviin ukkosenjyrinöitten 28. helmikuuta 1963 välillä, joista veli Branham on usein puhunut, erityisesti 24. maaliskuuta 1963. Nämä olivat aivan luonnollisia ja niitä seurasi maanjäristys, joka järjestytti koko aluetta Sunset-vuoren luona Arizonassa, niin että kallionjärkeleet vierivät vuorta alas ja puitten latvat katkesivat. Minä olen nähnyt ne kivet ja puut omin silmin eräällä katselumatkalla, jolle veli Peary Green Tucsonista oli kutsunut useampia saarnaajia. Kun veli Branham puhui seitsemästä ukkosenjyrinästä, hänen ajatuksensa palasivat tietenkin takaisin siihen valtavaan kokemukseen.

Me palaamme jälleen takaisin Vanhaan Testamenttiin, saadaksemme tietää tarkasti, kuinka paljon aikaa on vielä jäljellä, kun liiton enkeli on tuleva vannomaan: *„Ja minä kuuntelin pellavapukuista miestä, joka oli virran vetten yläpuolella, ja hän nosti oikean ja vasemman kätensä taivasta kohti ja vannoi hänen kauttansa, joka elää iankaikkisesti: »Siihen on vielä aika, kaksi aikaa ja puoli aika — siis 3½ vuotta — ; ja viipymättä pyhän kansan hävittäjän valta on saavuttanut päätöksensä, silloin tämä kaikki on täyttyvä!»*” (Dan 12:7; saks. käännös). Amen. Kiitos olkoon Jumalalle Vanhan ja

Uuden Testamentin tarkkuudesta! Vanhassa Testamentissa on lujitettu se, mitä tapahtuisi. Uudessa Testamentissa me näemme sen, missä, miten ja milloin se toteutuu.

Ilm 11:1-14:ssä temppeleitä mitataan ja tarkasti kuvataan kahden todistajan palvelustehtävä, jotka astuvat esiin Jerusalemissa: se tulee kestäämään tuhatkaksisataakuusikymmentä päivää, siis tarkasti 3 ja ½ vuotta. Kahden profetaan palvelustehtävän jälkeen, kun temppeleitä jo on olemassa (Ilm 11:1; Ilm 16:1), heidät tapetaan ja otetaan ylös taivaaseen. Sitten seitsemän vihan maljaa vuodatetaan: *„Ja minä näin toisen tunnusmerkin taivaassa, suuren ja ihmeellisen: seitsemän enkeliä, joilla oli seitsemän viimeistä vitsausta suoritettavana, sillä niiden kautta Jumalan viha tuli päätökseen ...”*(Ilm 15 ja 16). Ahdistuksenajan lopussa, viimeisten 3 ja ½ vuoden jälkeen = 42 kuukautta (Ilm 11:2), kuulutetaan sitten kuningasvalta: *„Maailman kuninkuus on tullut meidän Herrallemme ja Hänen Voidellullensa, ja Hän on hallitseva aina ja iankaikkisesti!”* (Ilm 11:15+17; Luuk 1:33; Jes 9:6). Voiko sen vielä tarkemmin ja kokonaiskuvallisemmin tulla kirjoitetuksi, kuin mitä se on Raamatussa jätetty meille?

„Miksi Jumala otti palvelijansa niin varhain kotiin?”, kysytään usein.

Veli Branham oli siunattu jumalanmies ja profeetta. Hänelle huudahdettiin jo hänen ollessaan seitsemänvuotias, tuulenpyörteestä, joka pyöritti kiivaasti ympärinsä lehtiä yhdessä puunlatvassa: **„Älä tupakoi, älä juo äläkä saastuta ruumistasi millään tavalla, sillä kun sinä tulet vanhemmaksi, on sinulle tehtävä tehtävänä .** 7. toukokuuta 1946 vieraili hänen luonaan Herran enkeli, joka astui hänen huoneeseensa yliluonnollisessa valossa, ja sanoi hänelle: **„Älä pelkää, minut on lähetetty Jumalan läsnäolosta sinun luoksesi ... Niinkuin Moosekselle annettiin kaksi merkkiä, niin annetaan myös sinulle kaksi merkkiä yhdistettynä parantamisenlahjaan ...”** Ainutlaatuisessa veli Branhamin palvelustehtävässä toistui myös se, mikä tapahtui meidän Herramme aikana profeettallisen paljastamisen lahjan kautta. Tuossa yhteydessä veli Branham on erityisesti viitannut esimerkkeihin Simon Pietarin ja Natanaelin kanssa Joh 1:40-51, kuten myös tapahtumaan naisen kanssa Jaakobin kaivolla luvussa 4. Usein hän on myös viitannut Joh 5:19:ään rukouksessa sairaitten puolesta: *„Poika ei voi itsensä mitään tehdä, vaan ainoastaan sen, minkä Hän näkee Isän tekevän.”*

Hän on näyissä nähnyt asioita ihmisistä, jotka olivat tulleet rukoiltavaksi. Hänen kokouksissaan Saksassa ja USA:ssa minusta tuli tämän ainutlaatuisen palvelustehtävän silminnäkiä- ja korvinkuulijatodistaja. Kolme kertaa, nimittäin 1955 Karlsruhessa, 1958 Dallasissa ja 1962 Jeffersonvillessä, missä hän on sanonut minulle henkilökohtaisesti asioita, jotka hänelle paljastettiin.

Hän, joka 33 vuoden aikana on näyissä nähnyt sen, mitä on henkilöiden kanssa, jotka olivat rukousjonossa hänen edessään; hän, joka monissa kokouksissa rukoili tuhansien puolesta, jotka heti siinä paikassa parannettiin; hän, jonka kautta parantamisherätys alkoi toisen maailmansodan jälkeen, kun ei vielä kukaan ollut kuullut Billy Grahamista tai Oral Robertsista; hän, joka yli 1650 kertaa sanoi: „NÄIN SANOO HERRA!”, ja se oli joka kerta NÄIN SANOO HERRA, hänet kutsuttiin odottamatta kotiin 56 vuoden iässä traagisen onnettomuuden jälkeen.

18. joulukuuta 1965 veli Branham lähti enemmän kuin 2500 km pitkälle matkalle Fordillaan Tucsonista, Arozonasta, Jeffersonvilleen, Indianaan. Hän oli tehnyt itselleen muistiinpanot neljätuntista saarnaan varten „Käärmeen Polku”:sta, jonka hän halusi pitää kotiseurakunnassaan Jeffersonvillessä. Amarillon kaupungin läheisyydessä, Texasissa, keskustellessa sisar Branhamin kanssa — tytär Sarah istui takapenkillä — hän ohitti ulosmenotien ja hänen täytyi tehdä pieni kiertäjä. Hänen poikansa Billy Paul, joka perheensä kanssa ajoi edellä ja jolla myös oli veljensä veli Josef autossa mukana, odotti ulosmenotien jälkeen isäänsä. Sitten veli Branham seurasi jälleen Billy Paulia. Freonan läheisyydessä, Texasissa, eräs auto ylitti suurella nopeudella keskiviivan ja ajoi suoraan päin veli Branhamin autoa. Seitsemäntoistavuotias, juopunut kuljettaja ja hänen kanssamatkustajansa olivat kuolleet heti siinä paikassa. Veli Branham loukkaantui vaikeasti, samoin kuin sisar Branham. Tytär Sarah sai pahoja ruhjeita. 24. joulukuuta 1965 veli Branham menehtyi sairaalassa vammoihinsa. Sisar Branham ja Sarah jäivät eloon.

Perheelle ja lopunajansanoman uskoville se oli suuri järkytys. Kaikki kysyivät: „Minkätähden se on tapahtunut?” Olihan veli Branham vielä neljä viikkoa aikaisemmin, 27. marraskuuta 1965, sanonut kaksi kertaa aivan pienin välein toinen toisensa perään: „Minä en tule kuolemaan. Minä olen vielä kerran ratsastava sitä polkua.”

Miksi Jumala on sen sallinut? Me olemme kaikki elämässä kysyneet jo usein itseltämme: „Miksi Jumala on sallinut yhtä ja toista?” Me voimme

mennä takaisin paratiisiin ja kysyä: „Miksi Herra Jumala, joka vaelsi Eede-
nin puutarhassa, on sallinut, että saatana vietti Eevan?” Erityisesti juutalai-
set voivat kysyä: „Miksi Jumala on sallinut holokaustin?” Miksi? Miksi?
Niin voidaan kysyä yhä uudelleen.

Jumala on myös sallinut, että Johannes Kastaja otettiin pois elämästä käsit-
tämättömällä tavalla pään katkaisemisen kautta (Matt 14:1-12). Hänen pal-
velustehtävänsä oli tietenkin päättynyt. Profeetat ovat ihmisiä niinkuin me,
ja heidän täytyy mitä korkeimmasta pelastushistoriallisesta kutsumuksesta
huolimatta kuolla (Hebr 11:32-40). Myös veli Branhamin palvelustehtävä oli
päättynyt, muutoin Jumala ei olisi kutsunut häntä kotiin.

Tietämättä, mitä oli tapahtunut, minä näin, niinkuin jo aikaisemmin olen
kuvannut, joulukuun 24. päivän iltana 1965 näyssä veli Branhamin, pukun
puettuna, miten hänet, eteenpäin kumartuneena, pilven päällä otettiin ylös.

Kenelle tämä on outoa, hänelle olkoon sanottu, että myös ylösnoussut Lu-
nastaja otettiin ylös pilven päällä: „ ... *pilvi vei Hänet ylös ja vei pois heidän
näkyvistään*” (Apt 1:9).

Kaksi profeetta Ilm 11:stä, senjälkeen kun he päättäneet palvelustehtä-
vänsä Jerusalemissa, heidät tapetaan ja samoin pilven päällä otetaan ylös:
*„Niin he nousivat taivaaseen pilvessä, ja heidän vihollisensa katsoivat hei-
dän jälkeensä”* (jae 12; saks. käännös).

Ja myös meidät nostetaan ylös pilven päällä ylöstempauksessa: „ ...*sitten
meidät, jotka olemme elossa, jotka jäämme tänne, temmataan yhdessä hei-
dän kanssaan pilvissä Herraa vastaan yläilmoihin ...*” (1Tess 4:17).

Yhteenveto

Sanokaamme se vielä kerran kaikella selvyydellä: Jokainen Jumalan Sana
on jumalallisen testamentin muuttumaton osa, ja meidän täytyy antaa sekä
evankelisen, opetuksellisen että myös profeettallisen osan päteä ensimmäi-
sistä jakeesta viimeiseen jakeeseen asti. Minun on vedottava ja olen vetoava
julistuksessa vain siihen, mitä Vanhassa ja Uudessa Testamentissa on kirjoi-
tettu. Minä olen sen velkaa Jumalan perillisille ja Jeesuksen Kristuksen
kanssaperillisille, niin varmasti kuin Jumalan Totuus minussa asuu.

Menneitten 50 vuoden aikana „Branham-ekspertit” ovat johtaneet sisään monia vääriä oppeja. Tosin ei kukaan heistä ole voinut tähän päivään mennessä kertoa mistään kutsumisesta. Lainauksia „7 ukkosenjyrinästä”, „teltnäystä”, „kolmannesta nykäyksestä” jne. jne. luetaan ja sitten saarnataan omia tulkintoja viemättä niitä Pyhiin Kirjoituksiin, puhumattakaan, että ylipäänsä avataan Raamattu. Huippukohta on muuttaminen, mikä Jeffersonvillessä suoritettiin. 1980-luvulle asti oli voimassa nimitys „Spoken Word Publications” ja jae 7 Ilm 10:stä seitsemännen enkelin äänenä. Sitten hänet julistettiin „Jumalan ääneksi” („Voice of God”). Siitä lähtien tulisi kaikki kuulemaan „Jumalan äänen” saarnoissa omin korvin, koska jokainen Sana, jonka profeetta on puhunut, olisi Jumalan Sanaa. Näin veli Branham, jota monet jo aikaisemmin kunnioittivat „lihassa paljastettuna Sanana”, „Voiteltuna”, „Ihmisenpoikana”, asetettiin esiin aivan julkisesti „Jumalana”.

William Marrion, Charles ja Ella Branhamin poika, oli yksinkertainen ihminen, niinkuin hän itse on sen usein sanonut — syntinen armosta pelastettu („a sinner saved by grace”). Jaakob kirjoittaa profeetta Eliasta: „*Elias oli ihminen, yhtä vajavainen kuin mekin ...*” (luku 5:17). Myös veli Branham oli ihminen niinkuin me. Miten usein hän onkaan ennen jotakin saarnaa kertonut tapahtumia ja kokemuksia! Metsästäminen ja onkiminen olivat hänen harrastuksiaan. Nuorena hän oli hyvä nyrkkeilijä. Näin hän kertoi 22.8.1950: „...minä olen voittanut 52 ammattilaisottelua.” Hänen arvostelijansa ovat jälkikäteen laskeneet, kuinka monta kertaa hän on erehtynyt sanoissaan. Muutamana minuutina sisällä hän kaksi kertaa sanoi: „Enok vaelsi Jumalan kanssa 500 vuotta.” Mutta Enok on elänyt vain 365 vuotta (1Moos 5:23)! Tai: „Enok oli seitsemäs Nooan jälkeen”, „Aadamin jälkeen” asemasta. Seitsemäntoista kertaa hän on maininnut vuoden 1977, erityisesti saarnassa 6. elokuuta 1961 Danielin 70 vuosiviikosta. Hän oli lukenut Dr. Larkinin ja Uriah Smithin kirjat ja oli sentähden sen vaikutelman alla, että 1977 olisi viideskymmenes riemujuhluvuosi ja siihen mennessä olisi kaikki päätöksessä, ylöstempaus olisi tapahtunut ja USA olisi tuhoutunut. Kuitenkin hän sanoi: „En minä profetoi, minä sanon ennakolta, että kaikki, mitä minulle näytettiin näyissä 1933, tulee täyttymään vuoteen 1977 mennessä.” Vielä 8. heinäkuuta 1965 veli Branham sanoi täynnä toivoa: „... Ja niin minä odotan sitä suurta aikaa, kun minä eräänä päivänä voin mennä Israeliin ja voin viedä heille evankeliumin”, ja 11 heinäkuuta 1965: „Minun palvelustehtäväni Afrikassa ei ole vielä päätöksessä.”

Kiitos olkoon Jumalalle, että minä olen alusta asti ymmärtänyt kaiken oikein, myös sen, mitä veli Branham on ihmisenä sanonut. Minä olen kokenut hänet myös ihmisenä, olen istunut hänen kanssaan saman pädän ääressä, olen ajanut mukana hänen autossaan, olen tuntenut hänet henkilökohtaisesti 10 vuoden ajan. Inhimillinen olotila ja niin monet asiat, joita hän sanoi itsestään käsin, eivät toki muuta mitään virheettömässä, ainutlaatuisessa palvelustehtävässä, jonka hän on suorittanut suorassa Jumalan toimeksiannossa. Siitä me olemme kiitollisia, sillä se pitää paikkansa, mitä meidän Herramme on jälkipainotuksella sanonut: *„Totisesti, totisesti, Minä sanon teille: joka ottaa vastaan sen, jonka Minä lähetän, se ottaa vastaan Minut; mutta joka ottaa vastaan Minut, se ottaa vastaan Hänet, joka on Minut lähettänyt”* (Jo 13:20).

Mutta se pysyy siinä, että Jumala ei anna kunniaansa kenellekään toiselle. Herra on lähettänyt kaikki palvelijansa, mutta Jumalalle yksin kuuluu kunnia ja palvonta aina ja iankaikkisesti. Meidän ei pidä esittää kiitosta Moosekselle, ei Elialle tai Pietarille ja Paavalille, ei myöskään veli Branhamille. Ihmispalvonnan ja epäjumalanpalvonnan me hylkäämme. Totisia palvojia varten pätee yhä vielä: *„Jumala on henki; ja jotka Häntä palvovat, heidän täytyy palvoa Häntä hengessä ja totuudessa”* (Joh 4:24).

Kaaoksen vain ovat aiheuttaneet „branhamistit”. Elleivät he olisi repäisseet lainauksia pois asiayhteyksistä ja tehneet niistä oman sanomansa, kaikki olisi ollut hyvin. Valitettavasti on myös se veli, joka johti profeetan hautajaisia 11. huhtikuuta 1966 Jeffersonvillessä ja on 30. elokuuta lähtien 2015 maannut mausoleumissa Tucsonissa, levittänyt samoin omia käsityksiään ja oppejaan kirjassa „The Acts of the Prophet” (Profeetan teot). Siihen kuuluvat, että kuolleitten ylösnousemus osuisi yhteen suuren maanjäristyksen kanssa USA:n länsirannikolla, ja että veli Branhamilla sitten vähintään 30 päivän ajan olisi erityinen palvelustehtävä teltassa. Ja sitten vielä väite, jonka profeetta olisi sanonut hänelle — vieläpä mitä hänellä olisi teltassa tehtävänä! Kaikilla, jotka ovat kutsuneet ja asettaneet itse itsensä tehtävään, on kyse alusta asti ja on vielä tänä päivänä, vain käyttää profeettaa hyväkseen, saavuttakseen itselleen siten kunnioitusta yksinkertaisilta uskovilta. Jumalan Sanaa, Raamattua, ei enää lainkaan oteta huomioon; lunastusta, syntien-anteeksiantamusta, sovutusta, ennalleenpalauttamista, Jeesusta Kristusta he eivät saarnaa enää lainkaan. Aina sanotaan vain: „The Prophet said...” — „Profeetta on sanonut ...” Bereassa olivat mieleltään jalompia: *„ ... he ottivat Sanan vastaan hyvin halukkaasti ja tutkivat joka päivä Kirjoituksia, oliko asia niin”* (Apt 17:11).

Minä painotan vielä kerran: Jos ei olisi ollut mitään sanansaattajaa, silloin ei olisi olemassa myöskään mitään sanomaa. Jumala on määrännyt kaiken edeltä. Kaikki totiset Jumalan lapset ovat kiitollisia veli Branhamin palvelustehtävästä, he uskovat jumalallisen sanoman, ovat yhdistettyjä Jumalan kanssa ja tulevat armosta kokemaan mukana täydellistyttämisen.

Kaikilla profeetoilla ja apostoleilla oli aikansa ja palvelustehtävänsä, eivätkä he enää ole maan päällä, mutta heille paljastettu Sana pysyy iankaikkisesti, ja sitä me julistamme (1Piet 1:25). Viimenen, puhdas raamatullinen sanoma on nyt saavuttanut kaikki kansat. Jäljelle jää enää yksi kysymys, jonka saavat asettaa vain Jumalan kutsumat ja Hänen lähettämät: „*Kuka usko meidän sanomamme ja kenelle on Herran käsivärsi paljastettu?*” „*Ja kuinka joku on julistava heille, ilman että on sitä varten lähetetty?* — *niinkuin Kirjoitukset sen sanovat: »Kuinka suloiset ovat niiden jalat, jotka tuovat ilosanomaa hyvistä asioista!«*” (Room 10).

Senjälkeen kun Herra oli selvittänyt opetuslapsilleen vertaukset taivastenvaltakunnasta, asetti Hän heille kysymyksen: „*»Oletteko ymmärtäneet tämän kaiken?« He vastasivat Hänelle: »Kyllä.»*” (Matt 13:51). Olemmeko me ymmärtäneet kaiken? Myös vertauksen kahdesta eri siemenestä (jakeet 37-38)? Oikein ymmärtäneet myös sen, mitä veli Branham usein salaperäisesti sanoi menneessä aikamuodossa, kuin se olisi jo tapahtunut, vaikka se vielä on tulevaisuudessa? Koko Ilmestyskirjahan on samoin niin kirjoitettu, kuin se kaikki olisi jo tapahtunut. Johannes näki, mitä tapahtuisi, näki vieläpä Uuden Jerusalemin tulevan alas, myöskin uuden taivaan ja uuden maan.

Kokouksen 24. maaliskuuta 1963 loppurukouksessa veli Branham ilmaisi seuraavaa: „*Sitten minä pyydän vielä, Herra, että Sinä autat minua. Minä tulen yhä heikommaksi, Herra, ja tiedän, että päiväni ovat luetut; sentähden minä pyydän Sinun apuasi. Anna minun olla uskollinen, rehellinen ja vilpitön, Herra, jotta minä olen kykenevä kantamaan sanomaa niin pitkälle, kuin se on määrätty minua varten! Kun se aika tulee ja minun täytyy lähteä pois, kun minä tulen virralle, jonka rantaan aallot lyövät, oi Jumala, olkoon niin, että voin ojentaa silloin tämän Miekan jollekin, joka on rehellinen ja kantaa totuutta eteenpäin.*”

Sanoman levittämisen alussa, johon Herra Jumala itse on minut määrännyt, se oli Sana. Vasta myöhemmin astui esiin miehiä, jotka lainausten kautta seitsemästä ukkosenjyrinästä, kolmannelta nykäyksestä tai telttanäystä tai muista aiheista ovat kylväneet omat tulkintansa. Minä saarnaan Jumalan Sa-

naa, joka pysyy iankaikkisesti: Siinä ei ole kirjoitettu mitään seitsemästä ukkosenjyrinästä, telttanäystä, kolmannesta nykäyksestä. Minä en todellakaan voi sanoa niistä yhtään mitään; se kuului veli Branhamin palvelustehtävään. Sitä minä kunnioitan.

Paavali on apostoli-kirjeissään yhä uudelleen ilmaissut varoituksia harhajoista; ensimmäiseksi Apt 20:ssä: „... ja teidän omasta joukostanne nousee miehiä, jotka vääriä puhetta puhuvat, vetääkseen opetuslapset mukaansa” (jae 30). Ja myös: „Ja minä kehoitan teitä, veljet, pitämään silmällä niitä, jotka saavat aikaan erimielisyyttä ja pahennusta vastoin sitä oppia, jonka te olette saaneet; vetäytykää pois heistä” (Room 16:17). Sen raamatullisen julistuksen kautta, joka minulle uskottiin, ei ole tapahtunut jakautumista, päinvastoin: totiset uskovat yhdistetään Kristuksen, pään, alle.

Viidessä viimeisessä keskustelussa, jotka minulla oli veli Pearry Greenin kanssa vuoden 2014 lopussa ja 2015 alussa, hän sanoi minulle, että yhden uuden jakautumisen jälkeen hänen seurakunnassaan, Tucsonissa on nyt yhdeksän sanomaseurakuntaa. Keskusteluissa hän painotti kolme kertaa: „Veli Frank, minä uskon, että sinun kutsumisesi on niin tosi, kuin oli Paavalin kutsuminen matkalla Damaskoon.” Hän halusi tulla ja todistaa sen seurakunnan edessä, mutta ei voinut lentää lentokoneella hengityslaitteen kanssa.

Minä en tietenkään tarvitse ketään ihmistä, joka vahvistaa lähettämisen ja kutsumisen; sen Jumala on tehnyt yli puolen vuosisadan ajan. Kuitenkaan ei kukaan voi kuvitella, mitä murhetta minä kannan suorassa vastuussani Jumalan edessä väriiden kehitysten takia. Kaikki veljet, jotka levittävät vääriä oppeja, ovat jumalallisen sanoman totista kantajaa vastaan. Kuitenkin minun todistukseni on sama kuin Paavalin: „Mutta Herra auttoi minua ja vahvisti minua, että Sanan julistaminen minun kauttani tulisi täydelleen suoritetuksi, ja kaikki pakanat sen kuulisivat; ja minä pelastuin jalopeuran kidasta” (2Tim 4:17).

„Kaikille kansoille evankeliumi täytyy julistaa”

Tätä ei ole vielä milloinkaan ollut maan päällä, että Jumalan Sana kannettiin henkilökohtaisten matkojen kautta yli 650 kaupunkiin ja 156 maahan ja monien televisio-ohjelmien kautta on saavuttanut koko maailman. Herra toistaisi Matt 24:14 ja sanoisi kovalla äänellä: „Tänä päivänä tämä Sana on täytynyt teidän silmiinne edessä” (Luuk 4:21).

Kuukausittaisiin kokouksiin tänne Missions-Zentrumiin Krefeldiin tulee enemmän kuin tuhat uskovaista koko Euroopasta, vieläpä Afrikasta ja meren takaa. Noin 1600 seurakuntaa 172 maassa kytkeytyvät tuolloin internetin kautta. Simultaanitulkkauksen kautta 12 kielellä kaikki voivat kuulla saarnan mukana livenä. Kaikki, jotka kuulevat Jumalan Sanan ja uskovat, ovat siunattuja, ja heillä on suora osallisuus Jumalan viimeiseen toimintaan. Niin varmasti kuin puhdas jumalallinen sanoma saavuttaa maan ääret, niin varmasti Kristuksen takaisinpaluu on oven edessä.

Ennen Hänen takaisinpaluutaan pitäisi morsiusseurakunta olla tuotuna takaisin tasatahtiin ja kaikilla paikkakunnilla tulla yhdeksi sydämeksi ja yhdeksi sieluksi. Lopputulokseksi puhtaalle sanomalle, joka nyt kulkee herätyshuutona, on tuleva puhdas Sana-Morsian johdettuna Yljän luo. Hän, joka on kiinni väärissä kehityksissä, voi nyt vastaanottaa korjaamisen (Room 16: 17-20). Kaikkien, jotka kuuluvat morsiusseurakuntaan, täytyy tulla yhdistetyksi Jumalan rakkaudessa, pyhitetyksi totuuden Sanassa ja kokea valmistumisensa, jotta he pääsevät sisään hääaterialle Kristuksen takaisinpaluussa (Matt 25:10; Ilm 19: 7-9).

Morsiamen täydellistytämisen me saamme jättää rakkaalle Yljälle. HÄN itse on vievä työnsä päätökseen kaikissa morsiusseurakuntaan kuuluissa. „... *saadakseen näin itselleen eteensä asetetuksi seurakunnan ihanassa kauneudessa, ilman tahroja ja ryppyjä tai muita senkaltaisia virheitä, enemminkin niin, että se olisi pyhä ja nuhteeton*” (Ef 5:27; saks. käännös). Vain täydellinen rakkaus menee sinne sisään. „***Autuaita ovat ne, joilla on puhdas sydän, sillä he ovat näkevä Jumalan!***”

„*Mutta Hänen, joka voi teitä vahvistaa uskossa minun evankeliumini ja saarnan mukaisesti Jeesuksesta Kristuksesta, sen salaisuuden paljastamisen mukaan, joka kautta ikuisten aikojen on ollut ilmoittamatta, mutta nyt on julkisaatettu ja profeetallisten kirjoitusten kautta iankaikkisen Jumalan käskystä on julistettu kaikkien pakanakansojen keskuudessa, uskonkuuliaisuuden aikaansaamiseksi: **Hänelle, ainoalle viisaalle Jumalalle, olkoon kunnia Jeesuksen Kristuksen kautta iankaikkisesti! Amen***” (Room 16: 25-27; saks. käännös).

Olkaat hyvät älkää unohtako sitä: Me olemme Jumalan perillisiä ja Jeesuksen Kristuksen kansaperillisiä ja määrättyt olemaan Hänen kanssaan kirkkaudessa.

„Koska Hänen jumalallinen voimansa on lahjoittanut meille kaiken, mikä elämään ja jumalisuuteen tarvitaan, Hänen tuntemisensa kautta, joka on kutsunut meidät kirkkautensa ja hyvyytensä kautta, joiden kautta Hän on lahjoittanut meille kalliit ja mitä suurimmat lupaukset, että te niiden kautta tulisitte jumalallisesta luonnosta osallisiksi ja pelastuisitte siitä turmeluksesta, joka maailmassa himojen tähden hallitsee” (2Piet 1: 3-4; saks. käännös).

Jumalan siunaus levätköön kaikkien Teidän yllänne

Jumalan tehtävässä toimien

Bro. Frank

Lähetysmatkat menneinä kuukausina 12 maahan Kauko-Itään ja Afrikkaan olivat hyvin rasittavia, kuitenkin erityisen siunauksen saattamia. Kaikkialla tuli tuhansia ihmisiä läheltä ja kaukaa, myös kokouksiin Pariisissa 10. heinäkuuta ja Romaniassa 17. heinäkuuta.

Valokuva kokouksesta 10 huhtikuuta 2016 Cotonoussa, Beninissä, Afrikassa.

Rukous

*Rakas Herra, muista liittosi, jonka Sinä olet solminut meidän kanssamme,
veresi, jonka Sinä olet vuodattanut meidän puolestamme,
lupaukset, jotka Sinä olet meille antanut,
ja lahjoita perillisillesi armosta Sinun iankaikkinen elämäsi.*

Näin me olemme tavoitettavissa:

Missions-Zentrum

Postfach 100707

D-47707 Krefeld

Puhelin: 02151/545151

Fax: 02151/951293

Sähköposti:

volksmission@gmx.de

Kotisivu:<http://www.freie-volksmission.de>

Monistaminen ja kopiointi on sallittua vain luvalla

Julkaisija: Ewald Frank, lähetyssaarnaaja, Postfach 100707, 47707 Krefeld, Deutschland. Kaikki postitus tapahtuu vapaaehtoisten lahjoitusten perusteella. Kaikki maksamiset lähetystyölle Saksaan: Freie Volksmission Krefeld, Postbank Essen, Nr. 1 676 06 439, BLZ 360 100 43, IBAN DE16 3601 0043 0167 6064 39, BIC PBNKDEFF tai Freie Volksmission Krefeld, Sparkasse Krefeld, Nr. 1 209386, BLZ 320 500 00, IBAN DE14 3205 0000 0001 2093 86, BIC: SPKRDE33